

Tönköl József

A magzatszív fotográfiái

Itt nyugton vagyok, esténként elnézem a nyári napot,
ahogy a hegy leláncolt csónakjába angyal bukik,
mint a tenger bársony hidege, minden magasra csap,
angyal s Isten a fiatal, nem én, nagyanyám a sánta,
ha élne, tudná a szót, az ideillőt,
virágot nem ültetek, a diófa árnyékát borítja fölém,
olyan voltam, mint a csibeitatóval összenőtt égbolt,
nem figyeltem fürjtojásokat, az elém torladt vizet,
csupán a házakat körbevevő homokzsákokat,
akkor a visszaapadt folyó létezett, az élet, az ember,
a függönyös konyhaajtó, a fákra ragasztott cédulák,
partok, amiket ismét elhagyhatunk, no lám, sikerül,
zsinóros szél mos ki az árkokból tavaszt, álmokat,
bánatos emlékeket, nők térdepelnek a lábunknál,
és gyönyörűen hazudnak, másként volt régen,
a fészkerben fejsze, csákány, lapát, ferde kapa, gereblye,
mit mesélgessek nektek olyan sokáig,
én nem is tudom, mi néznivaló van azokon a falukon,
a pajták, a páskomok akkor még nagyon szépek voltak,
kimúlik az elviselhetetlen forró nyár, a fecskék özöne,
nem kellene az őszi esők, mezők fölött a varjak,
bárány-seregek, parázdomb zugán a temető keresztjei,
nem érdekelnek az újságok, a gyász hírek,
ez marad, néma nép, úgy megyek át a városon,
mint akinek a szíve újra megtelik erős erdővel,
mintha ezeket járnám, feldörömbölt porban az utakat,
ismeretlen menyecske fehér lábát követve,
hejehujás lakodalmas vagy névnapos népséggel együtt,
figyelve mindazt, ami ebből a világból még látnivaló:
vessző, tövis, szilsövény meg égerfa-virág,
a magzatszív fotográfiái a menyasszony fátylával,
pincében a boroshordó, amit nem tudok megkopogtatni.

TÖNKÖL JÓZSEF (1948) Győrött élő költő, újságíró. Utóbbi könyve: *Lombból vetett ágy* (2019).

Ismeretlen vénlegény rejtőzése

Hej, te lány, úgy égi értem, mint a kemence!
Nyár jön, szitái bőrömhöz érnek,
micsoda átkozott június harangoz!
Kalap visz fácántollat a szélnek.

Hajaddal virágzó rozsmező érkezik,
kövekké vált juhok hegyre hágnak,
eresszetek haza tücskök és szederfák!
Régi szeretőim megtalálnak.

Csapódik hetvenhét borjúnyálas ablak,
kazal selyemgombját szórja gyöpre,
és marad csak pálinka, december, újév:
nem tudom, mit hoz, visz mindörökre.

